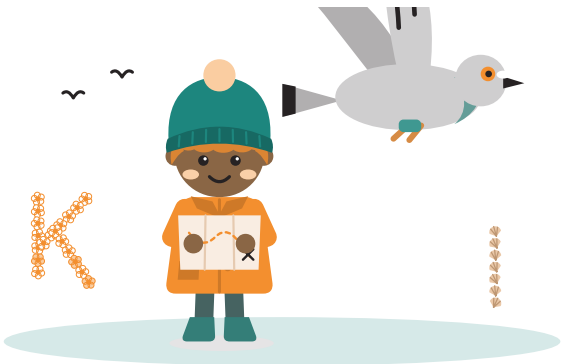
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Kai

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de stoep	4
K	K van Kasteel	8
A	A van Appelboomgaard	14
I	I van Inlaag	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Pier	26
L	L van Landgoed	31
U	U van Uiterwaarden	36
I	I van Imkerij	41
M	M van Molen	46
	Alle letters thuis	51
	Alle dieren van jouw reis	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op de stoep

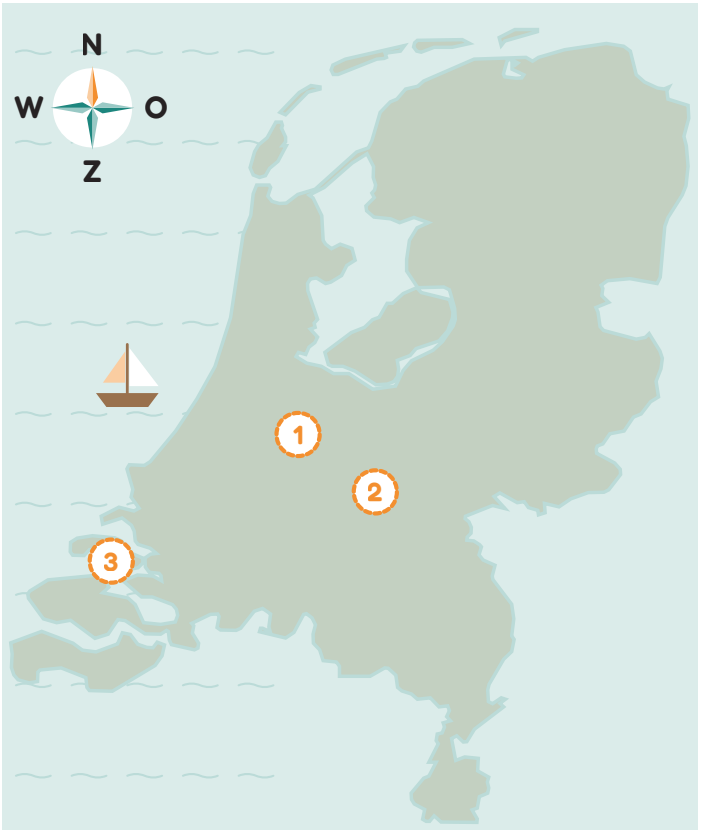
Het was een gewone ochtend. Kai tekende met stoepkrijt een grote zon op de tegels voor het huis. Toen landde er een duif, precies in het midden van de zon. Hij was grijs, met een groene glans op zijn nek, en hij keek Kai aan met twee oranje oogjes.

Om zijn poot zat een kokertje. ‘Hé,’ zei Kai. ‘Je staat in mijn tekening.’ ‘Roekoe, sorry,’ zei de duif. ‘Ben jij Kai?’ Kai liet het krijtje vallen. Een duif die kan praten! ‘Ja,’ zei Kai zacht. ‘Fijn,’ zei de duif. ‘Ik ben Pluim. Postduif van de Kaartenmaker.

Ik heb post voor jou.’

De Namenkaart van

KAI

De kaart die Pluim bracht. Elk rondje is een plek waar een letter van jouw naam op je wacht.

K van Kasteel

Ze stonden voor een echt kasteel, met torens, kantelen en een slotgracht. ‘Een kasteel!’ riep Kai. ‘Woont hier een koning?’ ‘Niet meer,’ zei Pluim. ‘Maar wel een paar andere voorname bewoners.’ Op de brug naar de poort stonden twee leeuwen van steen. ‘Die bewaken het kasteel,’ zei Pluim. ‘Al honderden jaren. Ze hebben nog nooit één keer gegaapt.’

Kai keek naar de hoge torens.

Er wapperde een vlag. ‘Ik zou hier wel willen wonen,’ zei Kai. ‘In de hoogste toren.’ Over de gracht gleed een grote witte zwaan. Hij hield zijn hals sierlijk gebogen. Zijn snavel was oranje, met een zwarte knobbel bovenop. ‘Een knobbelzwaan,’ zei Pluim. ‘Om die knobbel.’ ‘Hij lijkt wel een prins,’ zei Kai.

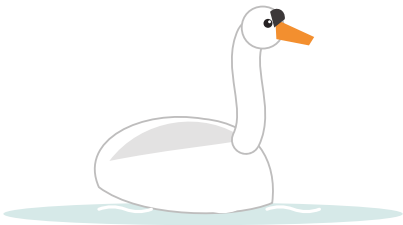
Achter de zwaan zwommen drie grijsbruine jonge zwaantjes. ‘Die zijn nog niet wit,’ zei Kai. ‘Dat komt later,’ zei Pluim. ‘Eerst zijn ze grijsbruin.’ Toen begon de zwaan te rennen over het water. Klets-klets-klets.

Hij spreidde zijn enorme vleugels en vloog op. Woe-woe-woe, zongen zijn vleugels. ‘Hoor je dat?’ zei Kai. ‘Zijn vleugels zingen!’ ‘Hij is een van de zwaarste vogels die kunnen vliegen,’ zei Pluim. ‘Dan hoor je dat wel.’ ‘Mogen we naar de jonkies?’ vroeg Kai. ‘Liever niet,’ zei Pluim. ‘Een zwaan beschermt zijn jongen goed. Bij een zwanenfamilie blijf je op afstand.’

Echt waar!

De knobbelzwaan

De knobbelzwaan is een van de zwaarste vogels die kunnen vliegen. Als hij vliegt, maken zijn vleugels een zingend geluid.

Zo groot	1,4 tot 1,6 meter
Eet graag	waterplanten
Let op	wit, met een oranje snavel en een zwarte knobbel

Tel mee!

In het verhaal zwommen er jonge zwaantjes achter de knobbelzwaan. Hoeveel waren het er?

Kijk achterin, op p. 59.

L van Landgoed

Pluim fladderde van plezier. ‘Nog een letter van míjn naam!’ Kai tikte op het rondje. Woesj! Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Kai. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Kai.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Kai. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Kai. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Kai probeerde ook even met zijn hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

